

உயிர் வலித்த கணம்

வள்ளியூர் செந்தூரன்

உயிர் வலித்த கணம்

செந்தணல் வெளியீடு

வன்னியூர் செந்தூரன்
கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்

நூலின் பெயர் - உயிர் வலித்த கணம்
 நூலின் வகை - கவிதை
 ஆசிரியர் - வன்னியூர் செந்தூரன்
 தொடர்பு முகவரி -
 Email : vanniyoorsenthuran@gmail.com
 Facebook: Sunthar Senthuran
 வன்னியூர் செந்தூரன்
 கவிஞர் வன்னியூர் செந்தூரன்
 தொ.பே.இல- 0775484651
 0779717662

தபால் முகவரி: வன்னியூர் செந்தூரன்,
 கற்சிலைமடு,
 ஓட்டுசுட்டான்,
 முல்லைத்தீவு.

பதிப்புரிமை - ஆசிரியர்க்கு
 பதிப்பு - சித்திரை 2014
 பதிப்பகம் - சுப்பிரின் அச்சகம்
 இல:134, 2ம் குறுக்குதெரு,
 சூசைபிள்ளையார்குளம்,
 வவுனியா.
 அட்டைப்படம் - க. ஜனார்த்தன்
 ஒவியம் - ப.நிசாந்தினி
 விலை - 240 ரூபா
 ISBN - 978-955-41197-0-3

அணிந்துரை

உளமும் உடலும் ஒன்று சேர்ந்து வலியும் வலிமையும் பெறுகின்றன

யொதுவாக கவிதை வழவங்கள் செய்யுள், கவிதை, புதுக்கவிதை, பின் நவீனத்துவக் கவிதைகள் என்று வகைப்படுத்திக் கொள்கின்றனர் இன்றைய நவீன இலக்கிய வல்லுநர்கள்.

எப்படியிருந்த போதும் கவிதைகள் மொழிகளால் திரட்சியறும் போது அவை வாசகர் நெஞ்சங்களில் ஒரு மிளிர்ச்சியைத் தோற்றுவிக்க வேண்டும். அந்த மிளிர்ச்சியானது உளம் சார்ந்து ஆய்வு செய்யப்படும் ஒன்றாகவே இருந்து விடப் போகின்றது.

அதாவது, குறித்த கவிதைகளை வாசிக்கின்றபோது உள்ளத்திலே தொடங்குகின்ற மிளிர்ச்சி அதை வாசித்து முடிக்கின்ற போதும் ஒரு சிலிர்ப்பு அல்லது சிரிப்பு அல்லது வியப்பு அல்லது நெஞ்சை நெருட்டும் விம்மல் அல்லது ஒரு கேள்வி என்று பலவித அருட்டுணர்வுகளைத் தோற்றுவித்தாக வேண்டும். இதில் ஏதோ ஒன்று சம்பவிக் கவில்தலை எனின் நாம் வாசித்தது ஒரு சம்பவத்திற்கான கட்டுரைப் பந்தி அமைப்பாகவே இருக்க வேண்டும்.

மேலும், புரியாத புதிர்கள் என்ற வகையிலும் பல கவிதைகள் இன்று வெளிவராமலும் இல்லை. "நான் கவிதை எழுதுகிறேன் விரும்பினால் யாராவது இதன் பொருளைக் கண்டு பிடியுங்கள்?" என்று சவால் விடுவது போலவே அந்தக் கவிதைகள் இருந்து விடுகின்றன.

முல்லைத்தீவு மண் அரிய பல இலக்கிய ஜாம்பவான்களைத் தந்த இலக்கியப் பொழில் பூமி. அப்படியான வீர மண்ணிலிருந்து இன்று இளைய கவிஞர்கள் பலரும் முகிழ்ந்து எழுந்து வருகிறார்கள். அவர்களுள் ஒருவராகவே வன்னியூர் செந்தூரனும் திகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றார்.

ஏலவே 'நிலைவாத் தேரும் வானம்' என்றொரு கவிதை நூலினை வெளியிட்டிருக்கிறார். அந்நூலுக்கான 'காவியப் பிரதீபா' விருதினையினையும் பெற்றிருக்கிறார். இதனால் ஈழத்துக் கவிஞர்களில் ஒருவராகத் தன்னை அடையாளப்படுத்தியிருக்கிறார், வன்னியூர் செந்தூரன்.

உயிர் வலித்த கணம்' எனும் கவிதை நூல் அவரின் இன்னொரு இலக்கிய பிரசவமாகும். போர் சார்ந்த பாடுபொருளொரு கவிதைகள் பிரவாகித்திருக்கின்றன.

வன்னியின் வீர அடையாளம் பண்டார வன்னியன் பற்றிய வீரத் தளம்புகள் தொகுதியின் முதல் கவிதையாக இடம் பிடித்திருக்கிறது.

*அடங்காச் செம்பூமி
வணங்கா குலம் வாழ்
சிரம் தாழா தமிழ்
சிம்மாசனக் கோவே..!*

குலத்து வீரம்
களத்தில் தெறிக்க
சிவந்த குருதி
விதையை விதைக்க
வெற்றித் தளம்பு
நெஞ்சில் சீரிக்க
வீரத் திசுகம்

நுதலை மறைக்க..’ என்று நீண்டு விரிந்து செல்லும் கவிதைமயில்

‘பொன்றிலம் காத்து நின்று
தன்னலமில்லா வீரனே
திண்ணமானவன் எண்ணமிங்கு
திடமான வரலாறடா..!’

என்று ஒரு குறியீடாக சொல்வதாகவும் நினைக்கலாம். பண்டார வன்னியன் யார்? அவன் வீரம் என்ன? பண்டார வன்னியனின் அடையாளம் இறுதியாக எப்படி இருந்தது என்று சொன்னால்தான் புரியுமென்றால், நான் என்ன செய்ய முடியும்...?

மனித வாழ்வியல் உட்டத்தில் ஒவ்வொரு காரியத்திற்கும் கரணமான சாட்சி ஒன்று இருக்கும். அவற்றையெல்லாம் கவிதை மொழிகளில் பட்டயலிக்கும் செந்தூரன் அதன் முழவிலே

‘யுத்தத்தின் சாட்சி
உக்கிப்போன எலும்புகள்
மக்கிப்போன உடலணுக்கள்
உயிர் குழத்த உலோகங்களின்
சமதுயில் சாபத்துடன்...!’

என்று அந்தக் கவிதை நிறைவுறும்.

நம் ஈழ தேசமதை சம்பந்தர் பாழ வைத்தார் தேவாரமாக..! அது இன்று எவ்வளவு யதார்த்தமாகியிருக்கிறது பார்த்தீர்களா..? என்பதைச் சான்று பகிர்வதாகவே ‘யாரது நடு நிசியில்?’ என்றொரு கவிதை நோக்கப்படுகிறது.

என் வீடு போக வேண்டும்
ஏன் எனைத் தடுக்கிறாய்..?
மண்ணுடன் சண்டையிடும்
எலும்புக்கூடுகளின் அணி
புதைந்தபடி ஏங்குவது
புத்திக்குக் கேட்கலையோ..?

என்ற கவிதைமயில் ‘புத்தி’ என்பது அறிவியல் தேசத்திற்கான குறியீடாக நாம் நோக்கலாம்.

‘ஏனம்மா சோகம்..?’ என்ற கவிதையிலே அந்த நாள் ஞாபகங்களை மீட்கிற வேளை அவர் நெஞ்சத்திலே அநாத வலி நெரும முட்டைத் தெறிகிறது.

**‘கிளையிழந்த மரங்களாய்
நிலையிழந்த குடும்பங்கள்
தலையிழந்த உடல்கள்
கிரத்த மையினால்...’**

.....
.....
.....

**பூமரங்கள் விதவையானது
பூசைக்கும் பூவில்லை
சவப்பெட்டிகள் சிரித்தன
சந்தியெல்லாம் தோரணங்கள்...’**

என்று ஆதங்கமாகிறார்.

‘முதிர் கன்னியின் ஏக்கம்’ என்ற கவிதையிலே கன்னிப் பெண் ஒருத்தி நீண்ட காலங்களாகவே கல்யாணத்திற்காக ஏங்கிக் காத்திருக்கிறாள். முதிர் கன்னி என்ற பெயரோடு வாழுகிறாள். அவளோடு பழத்த தோழிகளின் பிள்ளைகளும் வயதுக்கு வந்து விட்டார்கள். இவள் இன்னும் கன்னியாகவே வாழ்கிறாள்.

**‘தேநீர் கோப்பைகளில்
பதிந்த உதடுகள்
அத்தனையும் சொன்னது
பிழத்திருக்கிறது என்று
அவளையல்ல தேநீரை...’**

என்று ஒரு ஏமாற்றத்தோடு கவிதை முழகிறது.

கவிதைகளின் அழகியலை ரசிக்கின்றபோது அதில் லயித்து விடவே மனம் அவாப்படுகிறது. ‘வடலி சொன்ன வாக்கு’ என்ற கவிதையிலே

**‘பச்சை வயலோரம்
பசும் பனங்காடு
பற்பல காலமாய்
அப்பனைமரத்திலே
பச்சைக்கிளிகளின்
சொர்க்க வாழ்வு’**

என்று சொல்லி முடிக்கிறார்.

இப்படி உதாரணத்திற்கு சில கவிதைகளை மட்டுமே நான் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறேன். மேலும், 'ஒரு சில நிலவுகளுக்கு மட்டும்..', 'மறைந்ததோ மனிதம்...?', 'பாவி மனைவிக்காய் ஆவி எழுதும் ஒரு மடல்...', 'கவனி ஆடவனே..!', 'மீண்டும் அழியா நினைவுகளுடன்..!', 'சந்தனக் கடத்தல் வீரப்பன்', என்று அத்தனை கவிதைகளும் உண்மையானவை. வாழ்வியலோடு ஒத்துப் போகின்ற தன்மையினையும் சுவைலாம்.

இலக்கியக்காரன் என்பவன் ஒரு சமூகப் பிராணி! அவன் தான் வாழும் சமூகம் மட்டுமல்லாமல் அந்தச் சூழலுக்கு அப்பாலும் சென்று ஆய்வுகளை செய்யக் கூடியவன். அதற்காக அவன் நிறைய வாசிப்புப் பழக்கத்திற்கு உள்ளாகிறான். ஒருவனுக்கு அதிக தேடல் வேண்டும். அந்தத் தேடலுக்குள்ளும் சமூக விழுமியங்களை வழங்கெடுத்து தன் உரை நடை சார்ந்து நாவலாகவோ, சிறுகதையாகவோ, கவிதையாகவோ தந்து விடுவதில் எழுத்தாளர்கள் தனித்திறமை பெற்றவர்களாக மிளிர்ந்து விடுகிறார்கள். அப்படியான நல்ல எழுத்துக்களை வாசகன் பருகி மகிழ்கிறான். பருகிறபோது அவன் உளத்திற்கும் உடலுக்கும் ஓர் உற்சாகம் கிடைக்கிறது. இதனால் சமூகத்தைச் சிந்திக்க வைப்பதில் இலக்கியக்காரன் வெற்றி பெற்று விடுகிறான்.

ஆகவேதான், ஒரு கவிஞன் படைக்கிற கவிதைகள் மொழி இறுக்கத்தோடும், வாசகர்களுக்குப் புரிதலோடும் படையலாகிறபோது வாசகனும் அதை விரும்பிப் பழக்கத் தொடங்குகிறான். தான் பழப்பது மட்டுமில்லாமல் மற்றவர்களையும் பழக்கச் சொல்லித் தூண்டுகிறான். இதுவே கவிஞனின் மாபெரும் வெற்றி ஆகும். இவ்வாறான பரந்தளவான வெற்றியினை வன்னியூர் செந்தூரனும் சிறப்பாகப் பெற்றிருக்கிறார் என்றே நான் சொல்லுவேன்.

உண்மையிலே "உயிர் வலித்த கணம்" என்ற கவிதைத் தொகுதியைப் படித்து முடித்த வேளை என் நெஞ்சமும் கனத்தது, அவை வலிகளையும் தந்தன.

இளவயதுக் கவிஞனான செந்தூரன் முல்லை மண்ணில் விழுந்திருக்கிற எதிர்காலத்தின் ஓர் இலக்கிய முத்து என்று உரக்கச் சொல்லலாம்.

வன்னியூர் செந்தூரனைப் பாரட்டி வாழ்த்தி மகிழ்கிறேன்.

அன்புடன்

கவிஞர் - சமரபாகு சீனா உதயகுமார்,
வல்வெட்டித்துறை
யாழ்ப்பாணம்

வாழ்த்துரை

கிளிநொச்சி மத்திய மகா வித்தியாலயம் (கிளிநொச்சி மத்திய கல்லூரி) எமது மாட்பட்டத்தின் தாய்ப் பாடசாலையாக திகழ்ந்து வருகின்றது. எமது மண்ணில் அறிவாளிகளை உருவாக்கி ஆற்றல் மிக்க சமூகத்தை கட்டியெழுப்பும் எமது பாடசாலையின் மாணவர்கள் நெருக்கடியான கால கட்டத்திலும் பல துறைகளிலும் சாதனையைச் செய்தவர்கள் / செய்து வருபவர்கள். தீவிரம் தணியாத குதிரைகளாக பயணிப்பவர்கள். எமது பாடசாலையின் பழைய மாணவர்கள் உலகறிந்த கலைஞர்களாக மிளிர்வதை அறியாதவர்கள் இல்லை.

வன்னியூர் செந்தூரன் எமது பாடசாலையின் பழைய மாணவன். கலை இலக்கியங்களில் இயல்பான ஈடுபாடுகொண்டவர். “கவிதை” என்ற உயர்ந்த கலை வடிவத்தை எட்டத்தொடுவதற்கு இவரது கவிதைகள் பயணமாவதாக உணர்கிறேன். இவர் கடந்த வருடம் “காவியப் பிரதிபா” எனும் சிறந்த கவிஞருக்கான விருதை வென்றவர். இன்றைய கவிதை நிலை வித்தியாசமானது. வாழ்க்கைக்கு அப்பாற்பட்ட உணர்வேண்டிய, தொட வேண்டிய, உணர்த்த வேண்டிய தேவைகள் கவிதைக்கு இருக்கின்றன. அந்த உணர்வு மட்டத்தை எட்டுவதற்கான ஓர் அமைப்பு முறையினையே இன்றைய கவிதைகள் வேண்டி நிற்கின்றன என்பதே ஈழத்து கவிதைகளின் தேவையாகின்றது.

கலைஞன் ஒருவனின் பிரக்ஞை என்பது ஒரு சமூகத்தேடலாக உருவாக வேண்டும். உண்மையினை உரைத்தலும், உண்மையில்லாததை உரைத்தலும் உணர்வு நிலைகளை கட்டியெழுப்ப வேண்டும். உள்ளக்கிளர்ச்சியினை ஏற்படுத்தி பெருவெளியினை காண்பிப்பது கவிதைக்கு முக்கியமானது. இத்தகையதொரு “உணர்ச்சி வெறாப்பு” கவிதையின் உள்ளூர்த்தமாக விளங்கி வன்னியூர் செந்தூரனின் கவிதைகளிலும் சஞ்சரிப்பதனைக் காணமுடிகிறது.

வன்னி மன்னன் பண்டார வன்னியன் தொடக்கம் - என்னவளே வரைக்கும் பலவகையான கருத்துருவாக்கம் கொண்ட கவிதைகள் காணப்படுகின்றன. கவர்ச்சியும் உணர்ச்சி பாவத்திற்கு அழுத்தும் கொடுத்தும் கவிதைகள் நெகிழ்ந்து செல்வதனைக் காணலாம்.

பு மரங்கள் விதவையானது
பூசுக்கும் பூவில்லை
சுவப்பெட்டிகள் சிரித்தன
சந்தியெல்லாம் தோரணங்கள்

என்பதில் செந்தூரன் எதைச் சொல்கிறார் என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். இதுதான் கவிதையின் உயிர் பிரவாகம்.

எமது பாடசாலையின் பழைய மாணவன் இத்தகைய “உயிர் வலித்த கணம்” எனும் கவிதை நூலை வெளியிடுவதனையிட்டு பாராட்டுவதோடு அவரது எழுத்துக்கள் மேலும் வலிமை பெற கல்லூரி மாதாவினை பணிந்து வேண்டுகின்றேன்.

திரு. மு. இரவீந்திரன் (அதிபர்)

தலைவர்,

பழைய மாணவர் சங்கம்.

கிளிநொச்சி மத்திய மகா வித்தியாலயம்
(கிளிநொச்சி மத்திய கல்லூரி)

நட நட முன்னேறு நடை தளர்வின்றி...

வன்னியூர் செந்தூரன் சமகால இளையவர்களுள் சற்று வித்தியாசமாக வெளித்தெரிகிறான். தன்னையும் , தனது சமூகத்தையும் உணர்ந்து கொண்டவன் இவன். உணர்வுகளிற்கு உயிர் கொடுக்கின்றான் ஒவ்வொரு அனுபவங்களும் உணர்வுகளுடன் பேசுகின்றன. அதற்கு கையாண்ட வழவழ கவிதை. கவிதை மொழி பன்னெடுங்காலத் தொன்மையானது எனினும் இன்றும் அது வாழ்ந்து தன் செழுமை குன்றாது சிறப்பாய் நடைபோடுகின்றது.

சொல்லவந்ததை சொல்பவன் சொல்ல, மற்றவர் அதனைப் புரிந்து கொண்டால் அவ்வரிசுகளால் வாசகர்களுக்கு உணர்வினை ஊட்ட முழந்தால் அது கவிதை. காலத்தின் கண்ணாடி இலக்கியமென்றனர். கவிதை விம்பத்தை மட்டும் காட்டாது அதற்கு உயிரும் கொடுத்து நிற்கிறதே.

செந்தூரன் முல்லை மண்ணில் பண்டாரவன்னியனின் நினைவுக் கற்சிலை அமைந்துள்ளமையால் கற்சிலைமடு எனும் காரணப் பெயர் கொண்ட ஊரில் பிறந்து எமது பாடசாலையில் ஆரம்பக் கல்வியைக் கற்றவன். உயர்தரத்தில் விஞ்ஞானப் பிரிவில் கிளிநொச்சி மத்திய கல்லூரியில் கற்று இன்று கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் தன் உயர் பட்டப்படிப்பைத் தொடர்கிறான். “நிலவைத் தேரும் வானம்” என்ற கவிதை நூலினூடு அறிமுகமாகி வன்னியூர் செந்தூரனாக தனக்கு முகவரியிட்டும் கொண்டான். 2013 இல் இவனது கன்னிப்படைப்பிற்கு “காவியப் பிரதிபா” எனும் சிறந்த விருது கிடைத்தது. இவனது இரண்டாவது நூல் தான் “உயிர் வலித்த கணம்”.

வன்னியில் வாழ்ந்து போரில் மீண்ட மாந்தர் ஒவ்வொருவருக்கும் உயிரின் பெறுமதி நன்கு தெரிந்திருக்கும். அதிலும் உயிர் வலித்த கணங்கள் எத்தனையோ...?? கணக்கிட முடியாத, எழுதப்படாத கணங்களுள் ஒரு கணத்தை தன் பேரா முனைகளால் எம்மிடம் தருகிறான் செந்தூரன்

வேர்களில் பாய்ச்சப்பட்ட வேல்களால் விருட்சம் இலை கொண்டழப்போக, நிழலின்றி நாணல்கள் துவண்டு நிற்கின்ற போதும் வேரிலிருந்து வழியும் ஈரத்தால் நாணல் சருகாகாது உயிர் வாழ்கிறது. வேல்கள் வேர்களில், அதனால் வேதனையும் வலியும் வேர்களுக்கு மட்டுமே. வேல்களைப் பாய்ச்சியோர் யாராகிலும் விருட்சம் மொட்டையாகிப் போனபோது அவர்கள் வலியை அறிந்திருக்கவேயில்லை. மொட்டையாய் போனது விருட்சங்கள் மட்டுமல்ல... ஆக கவிஞர்கள் வலிகளை வரிகளால் வாந்திருக்கிறார்கள். சமகாலக் கவிஞர்களின் இவ்வரவுகள் இன்று புதிய படைப்புகள், இவை நாளை வரலாற்று ஆவணங்கள்.

செந்தூரனின் கவிதைகள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொருவரையும் பேச வைக்கும். “வோல்ட்டேயர்” சுற்றினார் எழுதுகோல் சமன் செய்து சீர் தூக்கும் கோல். அதனால் உலகையே மாற்றுவேன்று. அதுபோல எழுத்தாணி கொண்டு கவிதைப்பயணத்தில் புகுந்துள்ள வன்னியூர் செந்தூரனின் பயணம் சிகரத்தைத் தொட வேண்டும். கல்லும், முள்ளும், காட்டு மிருகங்களும், புயலும், சூறாவளியும், இழையும், மின்னலும், மழையும், எரிமலையும் வழி நெடுக வரினும் நட நட முன்னேறு நடை தளர்வின்றி. அதற்கு என்றும் தான்தோன்றி ஈஸ்வரர் உன்னுடன் இருக்க வேண்டி வாழ்த்தி விடை பெறுகின்றேன்.

திரு.சி.நாகேந்திரராஜா

(இலக்கிய விமர்சகர்)

அதிபர்

மு/கற்சிலைமடு அ.த.க. பாடசாலை

வாழ்த்துரை

சுந்தர மூர்த்தி செந்தூரன் என்ற இயற் பெயரைக்கொண்ட வன்னியூர் செந்தூரனின் இரண்டாவது தொகுப்பாக மலர்ந்திருக்கிறது உயிர் வலித்த கணம் என்ற கவிதைத்தொகுதி. கிழக்கு பல்கலைக்கழக மாணவனான இவர் நிலைவத் தேரும் வானம் என்ற கவிதைத் தொகுதியை 2013 இல் வெளியிட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இவரது அநேகமான கவிதைகள் யுத்த கால நிலவரங்களை எடுத்தியம்புகின்றன. இவரின் கவிதைகள் சமூகப்பாங்கான கருத்துக்களைச் சொல்கின்றன. பரவலாக நோக்குமிடத்து கடந்து வந்த கற்பாதைகள் இவர் கவிதைகளுக்கு கருவாயிருக்கின்றன. பட்ட அழகன் அழத்தளமிருக்கின்றன.

யாரது நடுநிசியில் என்ற கவிதை மர்ம உலகத்துள் அழைத்துச் செல்வது போன உணர்வை உருவாக்கிவிடுகின்றது. அவர் கவிதையை கையாண்டுள்ள விதம் வியப்பு தருகின்றது.

காலம் தந்த சந்தோஷங்களும், காலத்தால் தரப்பட்ட காயங்களும் சிலரை வீச்சான கவிஞர்களாக மாற்றியிருந்தாலும், அழிப்படைவில் இரசனை உள்ள அனைவருமே கவிஞர்கள் தான். தாம் பார்த்து கேட்டு ரசித்தவற்றை தம் உணர்வுகள் வழியாக, கவிதைகளினூடாக சொல்லி முடிக்கும் திறனில்தான் கவிஞன் முழுமையடைகின்றான்.

அந்த வகையில் வன்னியூர் செந்தூரன், சமூகத்தின் இருப்பு நிலை குறித்த கவிதைகளையும், இறந்த கால நினைவுகளையும் தத்தலுபமாக சொல்லி வாசகர் மனதை கவர்ந்து விடுகின்றார். எதிர்காலத்தில் கவிதைத் துறையில் மட்டுமல்லாது சிறுகதை, நாவல், சிறுவர் பாடல், சிறுவர் கதைகள் யாவற்றிலும் அக்கறை செலுத்தி பல்துறைப் படைப்பாளியாக மிளிர் வேண்டும் என்று வினயமாக வேண்டிக்கொள்கின்றேன். இவரது இலக்கியப்பணி சிறப்பும் பெற முழுமனதுடன் இவரை வாழ்த்துகின்றேன்!!!

கவிதாயினி - ரிம்ஸா முஹம்மத்
பிரதம ஆசிரியர்
புங்காவனம் சஞ்சிகை

என்னுரை

அவலம் சுமந்த மண்ணில் தினம் அழுகின்ற, துயரம் சுமக்கின்ற கனமான மனக்கவலைகளோடு வாழுகின்ற எம்மவர்க்கு என் கவிகள் ஓர் திடமூட்டி வலுச்சேர்க்கும் என நம்புகிறேன். கலைகளின் அரட்சியான கவிதையை கற்பனையின் ஊற்றில் வழவெடுப்பன என சிலர் சொல்லுவார்கள். ஆனால் அவற்றையும் தாண்டி வாழ்க்கை சொல்லுகின்ற பாடங்கள், வலிகள் கற்றுத்தருகின்ற அனுபவங்கள் ஆனது சமூகத்திற்கு பயனுள்ள சிறந்த கவிப்படைப்பாளிகளை உருவாக்கும் என்பதும் என் கருத்து. மரணத்தின் வலியை உணர்ந்தவனாலேயே அதன் நிலைபற்றி பேச முடியும். எதிர்கால சந்ததிக்கும் ஏதோவோர் நல்ல கருத்துக்களைச் சொல்ல முடியும். உண்மையிலேயே அந்த இரத்தக் கறை பழந்த தொலையாத நினைவுகள் மறையாத கறையாகி சீண்டும் மனதை அரித்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறது. சீவற்றை சீலக்கியப் பதிவாக்கும் போது ஓரளவாவது மனச்சுமை குறையும் என நம்புகிறேன். சீத்தொகுப்பு வெளிவர என்னோடு நின்று ஒத்தாசை வழங்கிய நண்பர்கள், நலன் விரும்பிகள் அனைவருக்கும் எவது உளம் நிறைந்த நன்றிகள்.

“விலைகள் கேட்காதே
கலையை வளரவிடு
தலைகள் கொடுத்தேனும்
தமிழை வாழவை”

என்றும் அன்புடன் ...
வன்னியூர் செந்தூரன்

தொடர்புகளுக்கு-தொ.பே.இல

: 077-5484651

077-9717662

முகப்புத்தகம்

: வன்னியூர் செந்தூரன்
கவிஞர் வன்னியூர் செந்தூரன்
Sunthar Senthuran

உள்ளே...

01.	வன்னி மன்னன் பண்டாரவன்னியன்	13
02.	சாட்சி	16
03.	யாரது நகுநிசியில்	18
04.	கவியின் ஆசை	19
05.	அழியா நிமிடங்கள்	21
06.	அவனின் மனமும் பேசுது	23
07.	கலைந்த கனவு	25
08.	சூப்பழமும் சூன்று	26
09.	எல்லாம் ஏமாற்றம்	28
10.	ஏனம்மா சோகம்	29
11.	புதுமையோ புதுமையோ	32
12.	துரோக நிலவு	33
13.	அணையாத தீபம்	35
14.	மரணவேளை மனநிலை	37
15.	முதிர் கன்னியின் ஏக்கம்	40
16.	என் வழிகாட்டி	42
17.	வடலி சொன்ன வாக்கு	44
18.	ஒருசில நிலவுகளுக்கு மட்டும்	45
19.	மறைந்ததோ மனிதம்	47
20.	பாவி மனைவிக் காய் ஆவியெழுதும் ஓர் மடல்	50
21.	உயிர்க் கூடு ஒரு கனவுக் கூடு	52
22.	கவனி ஆடவனே	53
23.	சந்தணக்கடத்தல் வீரப்பன்	54
24.	மீண்டும் அழியா நினைவுகளுடன்	55
25.	உள்ளங்கை தத்துவம்	58
26.	மறப்பானா வாழ்வின்	59
27.	தமிழ்வாமும் ஒரு கிராமம்	62
28.	ஒருத்தியின் பதறல்	64
29.	என்னவனே	66

வன்னி மன்னன் பண்டாரவன்னியன்

செழிப்பு கானகதேசம்
செல்வஞ்சீர் மக்கள்வாழ்
வந்தாரை வாழவைக்கும்
வன்னித் தாய்ப்பூமி....

அடங்காச் செம்பூமி
வணங்கா குலம்வாழ்
சிரம்தாழா தமிழ்
சிம்மாசனக் கோவே ...

குலத்து வீரம்
களத்தில் தெறிக்க
சிவந்த குருதி
விதைய விதைக்க
வெற்றித் தளிம்பு
நெஞ்சில் சிரிக்க
வீரத் திலகம்
நுதலைமறைக்க

கையின் வீரம்
மலையை உடைக்க
காலின் வேகம்
தரையை பிளக்க
போரின் ஒலிகள்
கூழையை மறைக்க
வாளின் வீச்சில்
மின்னல் பறக்க
வீரம் சிந்தும்
சேனை கொண்ட
வன்னியனே....

வில்மீசை வேலும்
விழிநட்டி வாளும்
விரட்ட மழந்தை
விசப்பகைச்செடிகள்

குலசேகரம் வைரமுத்து
குலத்தின் வம்சம் நீ ..
குருவிச்சை நாச்சியுள்
குழகொள் நாயகன் நீ ..

கற்சிலைமருவில் கல்வெட்டு
பொற்சிலையாய் உன் வீரம்
காதலியார் சம்மளங்குளத்தில்
காலழகன் அழியவில்லை

கற்பூரப் புல்வெளியில் களமாழ
கழுத்தறுத்த வெள்ளைத்தலைகள்
நற்கரத்தில் தமிழ்த்தர்ம
புனிதப்போர் நீ தொடுத்து

பெண்ணியத்தின் வீரம்காட்ட
கண்களிலே அனல்தெறிக்க
கலந்தாள் களத்திலே
கணையுடன் உன்தங்கை

எத்தனை தேவர்கள்
வந்துதித்தார் எம்மண்ணில்
மறைந்தாலும் மறையவில்லை
அவர்புகழும் உன்போல ..

பொன்நிலம் காத்து நின்ற
தன்னலமில்லா வீரனே
திண்ணமானவுன் எண்ணமிங்கு
திடமான வரலாறடா ...

சாட்சி

வீரச்சாட்சி
வாளின் விளிம்பில்
வழியும் சீரத்தம்

காதற்சாட்சி
விழியோரம்
கசியும் ஊற்று

பெண்மை சாட்சி
மாதம் ஒழுங்கு
மலரும் விலக்கு
தறிக்கும் தாய்மை

கற்புச் சாட்சி
கட்டில் மேல்
கசங்கும் சீசலை
காணும் யோகம்

கடவுள் சாட்சி
கையுயர்த்தும்
தெருப்பிச்சையின்
வதனச்சிறிப்பு

தர்மச் சாட்சி
ஏழை எளியவர்
கண்ணீர் கிழித்த
சாதமிரும் கெட்டவன்

கல்வியின் சாட்சி
கிழிந்த புத்தகப்பை
குருவின் பழைய
பிரம்பழத்தழும்புகள்

மரணத்தின் சாட்சி
மாத முடிவில்
உளர் விருந்து
சுவரில் தொங்கும்
நினைவுப்படம்

யுத்தத்தின் சாட்சி
உக்கிப்போன எலும்புகள்
மக்கிப்போன உடலணுக்கள்
உயிர்குழத்த உலோகங்களின்
சமதூயில் சாபத்துடன்

யாரது நடுநிசியில் ?

எம்மூர் எருக்கலங்காடுகளில்
ஏதோஓர் மர்ம ஏக்கம்
அசையும் காற்றிலே
அரவமாய் அனுங்கல்கள்
அலையுதோ ஆவிகள் ?

ஆலம் மரத்தழயில்
காதலும் நடக்குது
கதைச்சும் கேட்குது
ஆட்களின் உருவமில்லை
அலையுதோ ஆவிகள் ?

சிரிப்பொலிகள் சிலநேரம்
அழகைஓலம் சிலநேரம்
அன்றைய பதுங்குமுழியோரம்
அழக்கழ வருகுது சாமத்தில்
அலையுதோ ஆவிகள் ?

என்வீடு போக வேண்டும்
ஏன் எனைத் தடுக்கிறாய்
மண்ணுடன் சண்டையிடும்
எனும்புக்கூடுகளின் அணி
புதைந்தபடி ஏங்குவது
புத்திக்கு கேட்கலையோ?

கவியின் ஆசை

பாறையில் பாலூறடும்
பாலைவனம் பசுமையாகடும்
பசுமுலை அமிர்தம்தரடும்
மழைத்துளி தேகம் துளைக்கடும்
புயல் பூவிற்கடங்கடும்
கனலி திசைமாறடும்
நிலவு வெப்பமாகடும்
ஆகாயம் துண்டாகடும்
பூமி சுற்றாதிருக்கடும்
காற்றே கதிர்வீச்சாகடும்

நீர் நஞ்சாக மாறடும்
கல்லாறு கரைந்து ஓடடும்
மரங்கள் பணம் காய்க்கடும்
பட்டைகள் பொன்னாகடும்
இலைகள் இரும்பாகடும்
முட்கள் ரோஜாவாகடும்
ரோஜாக்கள் உதடாகடும்

தலைமுடியில் பூ பூக்கட்டும்
மீசைக்குள் மிருகம் பதுங்கட்டும்
சுந்தல் ஊஞ்சலாகட்டும்
தலைகள் ஈரைந்தாகட்டும்
எச்சில் தேனாகட்டும்
வியர்வை அக்தராகட்டும்
சிறுநீர் பெற்றோலாகட்டும்
இதயம் விலகி இடம்பெயரட்டும்
மரணம் மடியட்டும்
என்றெல்லாம் எனக்கிங்கு
அசையிலலை

என் கவியுமிர்
இருளுடற்கு குகையை விட்டு
விலகிப் போகுமுன் ..
காணாமல் போன என்
தம்பியை கண்காட்டு
தமிழ்த்தாயே ஒருமுறை ...

அழியா நிமிடங்கள்

குண்டு மழை நனைக்க
கந்தகக்காற்று தாலாட்ட
சோககீதம் ராகமிசைக்க
இரத்தநதியில் குளித்து
சாவுவாசல் தினம் தொட்டோம்

பானையிலே உணவு
அருப்பிலே நெருப்பு
அடுக்களையில் கண்டிடலாம்
ஹரையில் நெருப்பு
வீட்டுக்குள் பிணங்கள்
போர் மழையில் கண்டோமே

யொத்தி வளர்த்த செல்ல
பூனைக்குட்டி இறந்ததற்கு
கத்தி அழுகிறாள் மகள்
களப்புலத்திலப்பனுயிர்
சொர்க்கம் சென்ற செய்தி
புள்ளையைவந்து சேரலையோ...?

சந்தைக்கு போன தாய்
சந்தியிலே சிதைந்து
சல்லடையாய் போனதை
அஞ்ச வயசு பிஞ்சு
எப்படித் தாங்குமையா..!

சுவரில் துளைச்ச குண்டு
மைபூசலிது மறஞ்சிரும்
மனசில் விதைச்ச சோகமும்
மண்ணுள் போன மாணிக்க
மழலைகளின் ஏக்கங்களும்
எதை பூச மறையுமிங்கு ...

அவனின் மனமும் பேசுது

எனக்குமாசை உண்டு
எனக்குமுணர்வு உண்டு
நானும் வாழ வேண்டும்
எத்தனை கனவாகினும்
ஏதோ ஒரு மண்போர்வை
எனைச்சுற்றி சூரும்புவேலி
தமிழ்மாதா நானெங்குது...

சாவதற்கு சலனமில்லை
சரித்திரம் அழிவதில்லை
வலிமை உலோகக்கோட்டை
வழவம்மாறி உருகிறதே
வஞ்சியின் ஆசைத்தூறலால்...

சூரும்பணைக்கும் என்கரம்
உணையணைக்க ஆவல்
சூரியன் அன்பொளியால்
உயிர்வாழும் வான்நிலாபோல்
நிலவுன் காதல்தேன் பருக
வாழவேண்டும் மீண்டும் நான்

வீரம் மார்புயர்த்துது
வேகம் கரமிறுக்குது
மரணம் கையசைக்குது
காதல் நெஞ்சருக்குது
மீண்டாலே வசந்தம்
காத்திரு என்னுமிரே
கடமை முடியும்வரை

கலைந்த கனவு

வளையல் வாங்கினேன்
வசந்தம் காண்பதற்காய்
வந்தேன் உன்வீடு
வாசல் முன்புறத்தில்
வழவம்மாறிஉன்னுடல்.....
வஞ்சித்தான் தேவனன்று
வன்னி தேசத்திலன்று
யுத்த கயிறிட்டு....
உடைந்தது வளையல்கள்
சிதைந்தது உன்கரங்கள்
கரைந்தது எம்வாழ்க்கை
கலைந்த கனவுகளுடன்

இப்படியும் இன்று

நாகரீகம் சிகரத்தில் —பெண்
நாணம் பள்ளத்தில்
தமிழ்மானம் பதியுது
பாவாடை கட்டையாகுது

கைபேசிக் காதலால்
காசிமுந்தார் காளையர்கள்
காலவோட்டக் காதலால்
கற்பிமுந்தார் சில காரிகையர்

ஓரும் வெள்ளியோடையில்
ஓசையில் கரையும்மணற்றுளி
ஓரக்கண் காதற்கச்சல்கள்
ஓடி ஓடி கற்பு பறிப்புகள்

பேருந்து காதல்களும்
கூறங்கும்போது கூறங்கவில்லை
கூறங்குது மெத்தைமேல்
உணர்ச்சிகள் வழந்தபின்

பணக்காரக் கன்னியின்
பள்ளிக்காதல் பரதேசியுடன்
பவ்வியமாய் நடக்குது
பறக்கும்வரை வெளிநாட்டுக்கு ...

பழம்பெரும் வரலாறு
இழந்திடா தமிழ்
அன்னை பாதத்தில்
அழியெடுத்த துளிரிகள்
பாதை மாறுவதோ?
நெஞ்சங்களே வேண்டாம்
கொஞ்சம் சிந்தியுங்கள் ...

எல்லாம் ஏமாற்றம்

காசுக்கான கல்வி
தூசான குருபக்தி
வேசமான வாழ்வியல்
நாசமாகும் சமுதாயம்
மோசமான எதிர்காலம்

அன்னமில்லை இல்லத்தில்
சலனமில்லா உள்ளத்தில்
பசிமறைக்கும் பத்தில்
பறந்தது முன்றாவது
பொறியியல் மேதையொன்று
பொருத்தும் பழையவண்டி

தந்தையின் உழைப்பும்
தாயின் கனவும்
தங்கையின் வாழ்வும்
எறியும் நெருப்பில்- அவன்
வாயில் புகை மட்டும்
மூளி மயக்கியும்
மாதூச்சேர்க்கையும்
மகிழ்ச்சிக்க மயங்குவான்
மாயவுலகில் இவன்

நம்பிக்கை ஞானமாய்
விழவின்றி இருட்டில்
வாழ்வை ஒளிகாணும்
பெற்றோர் எண்ணம்
ஏக்க ஏமாற்றமாய்

ஏனம்மா சோகம்

தாய் மணி
நினைக்கவே
மரணங்கள்
கரைக்குது
துன்பத்தின்
மறுபக்கத்தை

வயற்கரைகளில்
தவழ்ந்த நாட்கள்
கடற்கரை நுரையில்
காற்சட்டையின்றி
புரண்டு நுனிக்கால்
புதைத்து சேர்த்த
ஏரல்கள் எங்கே ...

கிளையிழந்த மரங்களாய்
நிலையிழந்த குடும்பங்கள்
தலையிழந்த உடல்கள்
தூரிகையில் கோழட்டன
இரத்த மையினால்

நெஞ்சிலே நெருப்பு
நெருங்காது மரணம்
அச்சம் களைந்திடு
ஆக்குவோம் சரித்திரம்
அகலாத வேதங்கள்

சொட்டும் பனிக்காலை
கொட்டும் வெழமாலை
பள்ளிப் பதுங்குகுழிகள்
பதறியோழ கதறும்
பாலகனின் ஏக்கம்

கடலும் கறுப்பாகும்
காவியம் எழுத்தாகும்
அலையும் ஆர்ப்பரிக்கும்
ஆவிகலையும் அமைதிக்காய் ..

பூ மரங்கள் விதவையானது
பூசைக்கும் பூவில்லை
சவப்பெட்டிகள் சிரித்தன
சந்திஎல்லாம் தோரணங்கள்

நீசற்கரும்புகையில்
நீறானதாய்ப்பூமி
பாசக் குழவிகளும்
பஸ்பமாக மணீனோடு

சுகருவி வாசலில்
அணியாகும் ஈக்கள்
பழகருவி தொலைத்த
மழைக்கால மின்மினிகள்

அலை முட்டும்மணல்
பிணம் தட்டும்வயலாக
பாசி பழந்தவாய்க்கால்கள்
பாவம் களையுதுகாவேறியாய்

புதுமையோ புதுமையா

கீலை மறைக்கும் பனி மூட்டம்
கலை உயிர்க்கும் நிலை காட்டும்
தலை வழக்கை தருவிருட்சமும்
சினைச்சிற்பமாய் யொலிக்கும்

நீலவான வெண்மேக
நினைவு மீட்டும்
நீட்டுப் பாவாடையும்
கழுத்து அடைத்த
கையழ ஒருங்கிய
கறுப்புச் சட்டையும்
வெறுப்பில்லா திரை
வேலியாய் தினம்
மானப் பயிருக்கு

புழுங்கரிசி சேர்த்து
காய்ச்சி வைத்த
கறுத்தப் பொட்டும்
கலை நளிமான
கன்னத்து மச்சமும்
கழுத்திலே தவழும்
கீச்சுமணி மாலையும்
எண்ணத்தில் இங்கு
எடுபடா நாளுமுண்டோ ?

துரோக நிலவு

சீராக்கால நிலாவுக்கு
துணையாக விண்மீன்கள்
மின்சார விளக்குகள்
அலங்கரிப்பு ஊர்வலமாய்...
நிலா மினுக்கமடைய
உலாவரும் கதிரவன்
கற்றைகளின் அவசியம்
கருத்தை மறந்தாயோ ..?

அவன் வாழ்க்கை தினம்
அசையாது தண்டவாளமாய்
கிராம வேலிக்குள் உனக்காய்
நீயோ புகையிரதமாகி
அசைந்தாயே மகிழ்வாகி
நின்மதி முழவின்றி நீ
நவநாகரிக ஓலமிட்டும்
அவன் தாங்கினானே...
அதையும் மறந்தாயோ ..?

மற்றவனின் மனையில்
பிணைமான் வாழ்வு
ஏற்குமா கலை மான்
கொற்றவளே உன்னவன்
நித்தம் பலகோழதந்த
முத்தங்களும் கனவா ...?

ஒரு இமையங்கள்
 ஒரு கரத்துள் சரணாம்
 சொன்னதாம் பல இரவுகள்
 சொர்க்கம் நீயென ..
 சொல்லடி யூவே ..
 சொகுசு வாழ்வுக்காய்
 எல்லாம் மறந்தாயோ ...?

இன்பம் தந்த இன்னமுதன்
 சிறை மீண்டு வருமுன்னே
 இல்லம் விட்டு நீ விலகல்
 இடரான செயலல்லோ ...?
 வரலாற்றுத் தவறல்லோ ...?

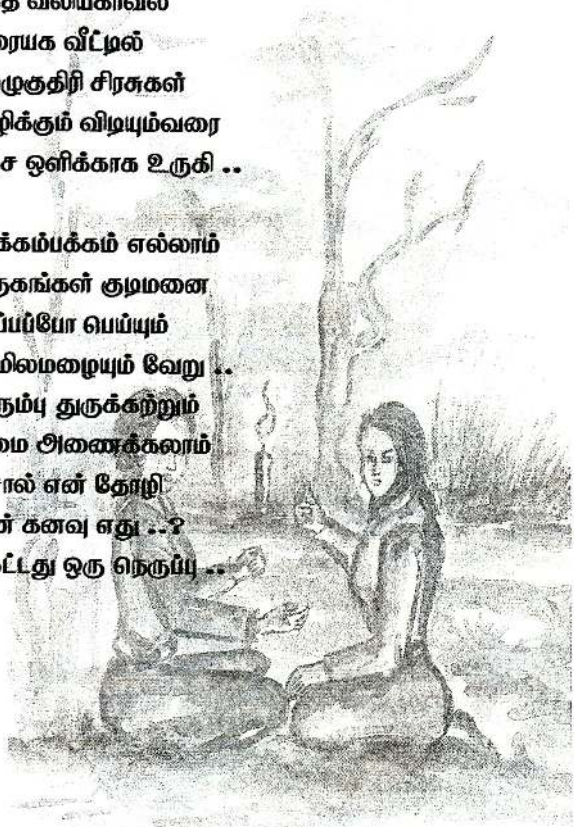
புகழோடு அவனிடுக்க
 பூரிப்படைந்த நீ
 சிறைவாசம் அவனிடுக்க
 சிற்றின்பம் தேவை தானா ...?

மிதி வெடியாய் அவன்
 மதி வெழக்கும் -உன்
 நினைவுக்கால் குத்தி
 இதயவாசல் பிழிந்து
 அழுத்தி வருத்தும்
 ஆவி கலையும் வரை

அணையாத தீயம்

உரம்பை சுவரும்
தேக்கங் கம்பியும்
தந்த வலியகாவல்
தரையக வீட்டில்
மெழுகுதிரி சிரசுகள்
விழிக்கும் விடியும்வரை
தேச ஒளிக்காக உருகி ..

அக்கம்பக்கம் எல்லாம்
மிருகங்கள் குழமனை
அப்பப்போ பெய்யும்
அமிமைழையும் வேறு ..
கிரும்பு துருக்கற்றும்
எமை அணைக்கலாம்
சொல் என் தோழி
உன் கனவு எது ..?
கேட்டது ஒரு நெருப்பி ..

சொட்டும் சங்கீதத்தில்
 தட்டும் தாளத்துக்கு
 மெட்டும் போடும்
 சலங்கைக் காலொன்று
 சரிந்ததால் நான்
 ஒற்றைக் காலில்.
 அன்னைதேசம்
 ஒளி காண நான்
 ஆவியை உருக்குவேன்
 ஆசை இது தான்
 பலகாலம் வாழ்ந்திங்கு
 பயனேதுமுண்டோ
 பார் என் தோழி
 சிலகாலம் வாழ்ந்தாலும்
 சீர் தூக்கி புகழ் சூழ
 உயிர் வாழும் வரலாற்றில்
 பதிவேனே நிலையாகி
 சொன்னாள் தீவிழி
 பொன்நிற புன்னகையுடன்

மருதாணி முத்தமிட்ட
 மங்கையின் மடலில்
 எழுத்தாணி தவழ்ந்த
 விரல்நுனித் திடலில்
 உரிமையோடு ஓர்
 உயிருண்ணும் இரும்பு
 ஒட்டிக்கொண்டது ஏன்
 நிரந்தரமாய்?

மரணவேளை மனநிலை

என்னுயிர் கரைந்து
சில மணித்துளியில்
உறைந்த உப்புக்காற்றில்
உலாவிக் குலாவும்

என்னுடல் வான்பார்த்து
மண் மேட்டில் பழந்து
மான வலிமையோடு
வழுவம் பதிக்கும்
வரலாற்று கோவில்களில்

அருப்பு புகையால்
அவியும் அம்மாவின்
அன்பு விழிகளையும்
அருமைத் தங்கையின்
திருமணக் காட்சியையும்
ஆவியாய் காண்பேனோ ..?
மனதில் நினைக்கிறேன் .

ஆருயிர்த் தோழியே
யேரருள் வள்ளல்
ஒட்டுசுட்டான் சிவன்
தேரோட்டத்திலன்று
வெள்ளோட்டமானவுன்
குறும்புப் புன்னைகையை
மனதில் நினைக்கிறேன்

மாமா என்றழைக்கும்
மழலை மலரவனின்
மங்காத மந்திரங்கள்
என்னுயிரில் அகலாது
அவனையும் இப்போது
மனதில் நினைக்கிறேன்...

பள்ளிக் காலத்தில்
கள்ளக் கோழி
பிழச்சு சமைச்சு
மாலை நேரமும்
மரவள்ளித் தோட்டமும்
மனதில் நினைக்கிறேன்

கடைத்தெரு அரட்டையும்
கழக விளையாட்டுகளும்
வாய்க்கால் குளிப்பும்
வயல் பலகையழிப்பும்
வம்புச் சண்டைகளும்
மனதில் நினைக்கிறேன்

எம் தேச சீளம்மொட்டுக்களே
நீங்கள் மலரும் நேரம்
நான் மரணத்துயிலில்
ஆனாலும் கேளுங்கள்
தமிழ் விருட்சங்களை
சூயம்பும் என புகழை.....

ஓ ஆலமரங்களே
நானாடிய நினைவுகளை
மறக்காமல் சொல்லுங்கள்
எதிர்கால புற்களுக்கும்

முதிர் கன்னியின் ஏக்கம்

நீரில் தோன்றும்
 கனவு விம்பமோ?
 கலையும் நேரம்
 காட்சி மாயமோ?
 பேய்களாரும்
 சூனிய தேகமோ?
 புரண்டு மாறும்
 பிரபஞ்ச விதியோ?
 வாழ்க்கை என்பது
 வலிகளின் கூடோ.....?
 மண்பந்தல் வீடும்
 முள்முருக்கு முன்றலும்
 கூரைச் சாறியும்
 குங்குமப் பொட்டும்
 மாங்கல்யக் கயிறும்
 மதியில் தெரியுது
 விழயும் வரை
 கிருகுச் செத்தையும்
 கிழிஞ்சு பேர்வையும்
 பழைய புற்பாயும்
 கனவைக் கலைக்குது
 கண் விழிக்கும் கணம்.....

தேக பூமியில்
மோக மழை தூவுமுள்
மேக இருள் சூழ்ந்து
போகப்பயிர் மழந்திருமோ
அச்சம் வாட்டுது
அணங்கிவள் இதயத்தை ...
தரிசுநிலத் தேகம்
கருகுது பருவ வெப்பத்தால்
காளையவன் கரங்களின்றி.....

பூத்து விட்டாள் என்றானும்
காய்க்க வழி பிறக்கவில்லை
முகத்தீட்டுக்களில் போட்டழமிட்டு
முன்னேறும் தோற்சுருக்கு
காயப்பட்ட காதோரம்
காலம் மாறுமென்றது

வகுப்புத் தோழிமகள்
வந்திட்டாள் வயசுக்கு
வரும்வாரம் நீராட்டாம்
கட்டுக் கரும்பென்றால்
நாரும் ஏறும்பணிகள்
மூத்தோர் சொன்னாரன்று.....
கற்புக் கரும்பைப்பார்த்து
பட்ட கரும்பென்றார்
வந்த வரன்களின்றி.....

தேனீர் கோப்பைகளில்
பதிந்த உதடுகள்
அத்தனையும் சொன்னது
பிடித்திருக்கிறது என்று
அவளையல்ல தேனீரை.....

என் வழிகாட்டி

சாதனை ஆண்விருட்சம்
சாயாமல் நிமிர்ந்தெழு
ஆணியேவர்ப் பலமே
பெண்களின் வழிகாட்டல்

காலம் எதிர்ப்பாக
கல்வி இருட்டாக
கலங்கி நானிற்க
ஒளிதந்த தீபமே
வழி சொன்ன
பெண் ஞானியே

பிரதீபா எனும்நாமம்
அழியேனுக்கு தீபஒளி
விரிவுரையாளராய்
விஞ்ஞான சிகரமாய்
விளங்கும் யாழின்
இளம் புதுமையே

உன்னால் முடியும்
 பயப்பட வேண்டாம்
 துன்பத்தை எண்ணி
 துவண்டு விடாதே
 செந்தூர் நீ எப்போதும்
 சாதிக்க பிறந்தவன் ,
 எதிர்ப்பவைகள் யாவும்
 பிரச்சினைகளல்ல ...
 சவால்கள் லாவை .
 சவால்கள் உந்தன்
 சாதனையின் திறவுகோல் ..
 நீங்கள் உதிர்த்திய
 வார்த்தை முத்துக்கள்
 மாத்திரையாயல்ல
 மந்திரமாய் இன்றும்
 மனதில் ஒலிக்குது

கருங்கல்லாயிருந்த எனை
 கல்வி உளியாலும்
 நல்ல மதியாலும்
 செதுக்கி சிறந்த
 விஞ்ஞான சிலையாக்கி
 பல்கலைக்கழகம் வரை
 உயர்த்திய ஏணி
 நீங்கள்தான் தீபாக்கா
 சாகும்வரை நான்
 சரிந்திடாது உம்புகழை
 பரணியாய் பாடிடுவேன்
 தரணியெல்லாம் போற்றும்படி

வடலி சொன்ன வாக்கு

பச்சை வயலோரம்
பசும் பனங்காடு
பற்பல காலமாய்
அப்பனை மரத்திலே
பச்சைக் கிளிகளின்
சொர்க்க வாழ்வு

பாருக்கு கொதிப்பு
வேடர்க்கு வெறுப்பு
வீசினார் நெருப்பை
கற்றைக் கீற்றுக்களாய்
தலையிழந்த தருவும்
நிலையிழந்த கிளிகளும்
தவித்தது மறுவாழ்வுக்காய்....

சில கிளிகள் சூறந்தன
சில கிளிகள் பறந்தன
சில கிளிகள் தொலைந்தன
சில கிளிகள் சிறகறுத்தன
சில கிளிகள் உடலெரித்தன

பழம்முன்னோருக்காய்
உளமுருகியது சூளங்கிளி
வடலி வட்டலமர்ந்து.....
விருட்சங்கள் சாய்ந்தானும்
விதைகள் அழியவில்லை
நானும் வளர்வேன்
உனக்குமிடம் தருவேன்
கட்டியம் சொன்னது
கருக்கு வாளவடலியும்.....

ஒருசில நிலவுகளுக்கு மட்டும் ...

கட்டழகை கொட்டிக்காட்டி
காணையரை தட்டி சீழுக்கும்
வட்டமிடும் மானாய் - தினம்
பட்டமிடும் நவீனநிலவுகளே ...

எப்பொருள் மறைவோ
அப்பொருள் அழகும்
அசையா வலுவாய்
எப்போதும் உயர்வே

உன்னுயிர் வாசல் தொட
ஒரு சாவிக்கே அனுமதி
உன் வாழ் நாளினிலே
அச்சாவி தொலைந்தாலோ
அச்சாவி அழிந்தாலோ
அடைத்துவிடு உடன்
கதவுகளை நிரந்தரமாய்
மானத்திரையிட்டிடு ...
மறக்காது மனிதம்

சொத்துக்களைத் தாமிழந்து
முத்துக்களைத் தாரைவார்த்த
அத்தனை உணர்வுகளும்
மொத்தமாய் விரட்டும்
பாவப் பேய்களுக்கு
பந்தம் பிழத்து பல்லிளிக்கும்
பாதக நழைககளை

காலங்கள் கரையலாம்
காதலும் மறையலாம்
போகம் தந்த ஞானம்
சோகம் தந்த நெருடல்
வேகம் கொண்ட வாழ்வில்
வேதனையைத் தூண்டும்
ஆத்மம் அடங்கும் போது

மறைந்ததோ மனிதம் ..?

பொன்னிலப் பெருமையாய்
வன்னியின் பெரும் தேசம்
வணங்காத மண் வாசம்
வாழும் என்றும் தமிழ் பாசம்

நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின்
ஒரு விடுமுறையில்
என்றிழல் என்காலில்
மிதிபடும் வேளையில்
பேருந்திலிருந்து இறங்கி
நடக்கிறேன் வீதியோரம்

அகோரமாய்த் தன்
முகம் காட்டி வெய்யோன்
கோபத்துடன் சிந்தினான்
வெப்பத்துளிகளை எனை நோக்கி
அவனுக்கு என்னில் கோபமோ ...?
அல்லது
என் மண்ணில் கோபமோ ..?
அல்லது
அவலம் சுமந்த தேசத்தில்
அழகின்ற உயிர் விதைகள்
முளைக்க வெப்பம்
போதவில்லை என
அவனிடம் மனுக்கொடுத்ததோ ..?
சிந்தையுடன் என்கால்கள் அசையுது
மண் வாசத்தை முகர்ந்தபடி

தெருவுக்கு தெருவேரம்
 அழகிய பெயர்ப்பலகைகள்
 ஆனாலும் அதிலும்
 என் மொழிக்கு
 சீரண்டாம் சூடம் தானே

கன்னியவள் கருங்ஶந்தலில்
 வெண் கோடு போட்டதாரோ
 விதியின் நடுவே பதிந்த
 வெள்ளிக் கட்டைகளும்
 மனதில் நினைக்குமோ
 மனிதவுயிர் மகிமைகளை
 வாடகைக் கொள்வனவு
 வாகனங்களின் அணிவகுப்பு
 சீரைச்சல் ஒலிகள்தான்
 நகரத்தை ஆழ்தோ...
 சூயற்கையும் மாழுமோ..?

தெருவேர பாலைமரச்
 சாரலில் மகிழ்வாய்
 அழகிய இளமங்கை
 என்னைப் பார்த்தாள்
 மெல்லச் சிறித்தாள்
 செல்லமாய் சினுங்கினாள்
 கண்ணாசைத்து ஏதேதோ
 கதைகள் சொல்கிறாள்
 மோட்டார் வண்டியிலிருந்தபடி...

என்னுள் ஆனந்த மின்னல் கொதிப்பு
 ஆவலாய் அருகே நெருங்கினேன்
 தலையாட்டியது மெழுகுபொம்மை
 தலைக்கவசத்தை கழற்றினாள்
 தன் கைபேசியை
 காதுடன் அணைத்தபடி
 அப்போது உணர்ந்தேன்
 அத்தனையும் எனக்கில்லை என்று

ஆனாலும்
 ஓங்கி ஒரு அடி கொடுக்க வேண்டும் போல்
 தாறுமாறாகத் திட்டித் தீர்க்க வேண்டும்
 போல்
 ஆதங்கமொன்று என்னுள்
 ஏன் தெரியுமா
 அத்தமிழ் அணங்கு
 கை பேசியில் உரையாடி
 வாயுதிர்த்திய
 வார்த்தை திரளைகள்
 என் உறவுகளின்
 உயிர் பறித்தவன் மொழிக்கு
 சொந்தமானவையே

பாவி மனைவிக் காய் ஆவி எழுதும் ஓர் மடல்

ஆசையாய் ஓர் மடல்
அருமைத் துணைவிக் காய்
அன்பகலாய் பிரியங்களுடன்
அழகுக்கொடியின் வதனத்தை
அணைக்கிறேன் நினைவுகளால்

என்றாவது வருவேனென
எண்ணிவாழும் என்னவளே
உன்பாசத் திவலைகள்
கண்ணலையில் தெறிக்குதழ
மண் மூழ் உன்னவனுடல்
விண் நோக்கி அவனாவி
வழியார்த்து வாடாதே
வரமாட்டேன் மீண்டும் நான்

ஒவ்வொரு வியாழனும்
விரதங்கள் பிழக்கிறாயோ
உன்னவன் உயிருக்கென
உன்னையே வருத்துறாயோ-கண்ணே
வழியார்த்து வாடாதே
வரமாட்டேன் மீண்டும் நான்

கண்ணால் படம் வரைந்து லின்று
காதல் கோலமிட்டேன் நான்
பழகருவி தொலைத்து தீன்று
மழைக்கால மின்மினியாய் நீயும் —கண்ணே
வழிபார்த்து வாடாதே
வரமாட்டேன் மீண்டும் நான்

கனலி துயிலும் போது
தனிமை வாட்டுமுன்னை
தவிப்புக்களைத் தின்று
தனிமையை லிணைத்து
என் வாழ்வு நினைவுகளுடன்
நகருதோ உன் நாட்கள் —கண்ணே
வழிபார்த்து வாடாதே
வரமாட்டேன் மீண்டும் நான்

ஐ-நா நிறுவனங்களின்
முறைப்பாட்டுக் கூடைகள்
நிறையுதாம் உன் கைவரைந்த
காகித ஓலைகளால்
கணவரைக் காணவில்லை
கண்டுபிடித்து தாருங்கள் என்று —கண்ணே
வழிபார்த்து வாடாதே
வரமாட்டேன் மீண்டும் நான்

எலும்புக் கூட்டுக்கு
எழுந்து நடக்கும் வலுவிருந்தால்
நிச்சயம் வந்து
உண்மையை உரைப்பேன்
மரண பூமியில் நான்
மண்ணோடு போனகதை —கண்ணே
வழிபார்த்து வாடாதே
வரமாட்டேன் மீண்டும் நான்

உயிர் ஸ்ரூ ஒரு கனவுக் ஸ்ரூ

உயிர்க் ஸ்ரூ நிலையென்று
உளம் பொங்கி
மொழி ஸ்ரூ
உறுதி மொழி இங்கில்லை

சில காலம் வாழ்ந்தாலும்
சீர் கொண்டு வாழ்க
பல நூறு மாந்தரின்
உளம் வென்று சாக

உயிர் தந்த உறவும்
உயிர் காக்கும் உணவும்
உனக்காய் வாழ்பவளும்
உத்தமமே என்றும்

வரனாகிப் புகந்த பின்
வந்தாளின் வதனத்தில்
வசந்தத்தை தூண்டு
வரதட்சணை வருடி நீ
வஞ்சித்தாயென்றால்
வனக்காட்டுப் புழுவாகி
வருந்துவாய் மாண்டு

கவனி ஆடவனே ...

.துயமுழு நிலவென
 குளர்கின்ற பகலென
 வீசு மாருதப் புகழ்என
 தேன்சுரங்கத் தமிழென
 கன்னிப்பெரு மகளென
 அன்புவிளை வயலென
 ஆசைக்களித் தருவென
 குறையறு குருவென
 மறைசொல் பொருளென
 மங்காநல் லொழியென
 மானத்தின் விதையென
 மகிழ்ச்சிக் கதையென
 பொறுமைக் கருவென
 பெண்மைசீர் கடலென
 பொங்குகவித் திடலென
 பேறுதரும் பயனென
 உதிரம் தந்த உறவென
 இதழ்த்தேன் மலரென
 சினத்திற்கு மருந்தென
 மோகம் தீர் விருந்தென
 அழகரினைய சிலையென
 கவிமனக் கலையென
 கணக்கிடமுடியா விலையென
 கண்ணுறு ஆடவனே
 காரிகைக் கொழகளை
 களிக்கும்காலம்
 சுவைக்கும் வாழ்வு ...

சந்தண கடத்தல் வீரப்பன்

கானக வேந்தன்
காலனின் காலன்
காறிருள் துடைத்த
காவியத் தமிழன்

பச்சை உடையுனக்கு
உச்ச அழகுதான்
கட்டு மீசையும்
மிரட்டும் காதையரை

மரணங்கள் அஞ்சும்
உனைக்காண
மறவர்கள் படையோ
உனக்காக

அவனைக் கொன்றதாய்
அரக்கத்தின் அறிக்கைகள்
அறைகவி நிற்கிறது
அர்த்தமற்ற சான்றுகள்
ஆண்டவனை கொன்றிடாது
அவன் தேசம் சொல்கிறது
எது எப்படியாயினும்
தமிழர்களை ஆண்டவன் தான்
காக்க வேண்டும் மீண்டும்

மீண்டும் அழியா நினைவுகளுடன் ...

முள்ளிவாய்க்கால் மணீணில்
துள்ளி பதிக்கிறேன் பாதம்
கொள்ளி வைத்த நிமிடங்களை
எண்ணி மனதில் கொண்டுமீண்டும்

ஒவ்வொரு மணல்துகளும்
ஒவ்வொரு செங்குறியீடாய்
தெரிவது போல் பிரம்மை
இது விளைநிலமோ ..?
பிணப் புதைநிலமோ ..?

பதுங்குமுழி இருந்தஇடத்தில்
முதிமரக்கதவு
கதிரை கட்டில்
இப்பவும் இருக்குது
இரத்த சாயம் பூசியபடி

பக்கத்து வீட்டு
பரமணீணை
செத்த இடத்தில அவரைக்
காணவில்லை
கடைசியாய் கட்டியிருந்த
பச்சைக்கோடுபோட்ட
சாரத்துண்டு
எட்டிப்பார்க்குது
மண்ணுக்குள் இருந்து ...

மனையிருந்த இடத்தினிலே
மண்மேடு தெரியுதங்கே
பசுஞ் சோலைகளும்
பாலைவனம் ஓனதிங்கே

கருகிப்போன ஒரு
கற்பகதருவுக்கு கீழே
கறிச்சீழியுடன்
காறை என்பு ஒன்று
கவலையாய் கிடக்குது

மரண ஒல அறைல்கள்
மறுபடியும் கேட்பது போல்
மதியில் சலனம்
பொங்கி எழும்
கடலலை இரைச்சல்
காதில் உணரும் போது

அண்ணாந்து வானைப்
பார்க்கிறேன்
காக்கைக் கூட்டங்கள்
குதூகலமாய் மிதக்குது
சுத்திச்சுத்தி உயிர்குழத்த
அத்தனை இரும்புகளும்
மொத்தமாக வருவது போல்
சட்டென எண்ணம் தோன்ற
விழுந்து படுக்க தயாரானேன்

போர்ப் பானையிலே
கிரத்தப் பாலில் எம்
தசைத்துண்டங்களையிட்டு
அவித்துக் கொண்டிருந்த
அநியாய பேய்களையும்
அழிந்த நம் தேச சொத்துக்களையும்
மறக்க முடியுமா ..?

சற்று சிந்திக்கிறேன்
சோக மேகக் கூட்டங்கள் என
சிறைப்பிழக்க
என் மன மனையை
முற்றுகையிடுகிறது ...
தப்பித்து கொள்ள
தினம் முயன்று
புன்னகை ஆயுதத்தை
பிரயோகிக்கிறேன் பெருமூச்சுடன்

உள்ளங்கைத் தத்துவம்

உள்ளங்கை துருவத்தில்
உணர்நி நிற்கும் ஐவிரல்கள்
உணர்த்தும் பல
உண்மைக் கருத்துக்கள்

எல்லா விரல்களும்
வெவ்வேறு திசையிலே
வெவ்வேறு பருமனிலே
தனிப்பட்டு நிற்கிறதின்று

உள்ளங்கையில்
தமிழ்த் தாயின் மானம்
கேள்விக் குறியாகி
தலை விரித்து அழுகிறது

வீசும் பகையின்
விசக் காற்றிலே
வரலாற்று ரேகைகள்
வஞ்சனையாய் கரைகிறது

வேற்றுமைகள் மறந்து
ஒற்றுமையாய் ஒன்றாகி
ஒரு புள்ளி நோக்கி
அனைத்தும் ஒருமித்தால்
தமிழ்த்தாயின் பாதுகாப்பு
நானாக வந்து சேரும்
கையிற்கோர் பலமும்
கட்டாயம் வந்து விடும்

மறப்பானா வாழ்வில் ?

நெல் கொத்தவரும்
புற்கருவி விழியோடு
மெளனம் பேசிய
ஆத்ம நினைவுகள்
மறப்பானா வாழ்வில் ?

காவலில் கண்பர்ந்து
பழந்தழப் பறணில்
நுளம்பு கழக்க
உறுண்டு விழுந்தது
மறப்பானா வாழ்வில் ?

பத்து வயதில்
அப்பனுயிர் எடுத்த
ஔறை கோயில்
சுத்தி என்பயன்
புத்தி எண்ணியதை
மறப்பானா வாழ்வில்?

வித்தியாலயம் விழிக்கும்
தேவாலயம் சிலையூரில்
வில் வளைந்தும்
நல் சொல்வளையா
பூசாரி கந்தையா
மறப்பானா வாழ்வில் ?

மண் பானையில்
மிதக்கும் பேர்ச்சை
தேன் தூறல்தரும்
அவர் அன்புடன்
மறப்பானா வாழ்வில் ?

சலனம் மறந்து
நனையாது இரவில்
துயின்ற நாகம்மாள்
தலைவாசல் மண்டபம்
மறப்பானா வாழ்வில் ?

மாணவ முதல்வனாய்-இந்து
மாமன்ற தலைவனாய்
விஞ்ஞானத் துறையில்
விழுதாக்கிய கிளிநொச்சி
மத்திய கல்லூரியை
மறப்பானா வாழ்வில் ?

கானக வீடுகளும்
கறுப்புகளின் எழுச்சிகளும்
காந்தல் பார்வைகளும்
கதறல் ஓலங்களும்
மறப்பானா வாழ்வில் ...?

உறிழந்து உறவிழந்து
உணவின்றி மூன்றுநாள்
உயிர் பிழைத்து அிகதியாய்
உடல் தசை துண்டம் மேல்
உறன்றி நடந்த பாதங்கள்
மறப்பானா வாழ்வில் ?

கம்பி வேலிக்ஞள்
கரிக்ஞருவிகளின் வீடு
கலிகாலம் விலக
காறிருள் மறைய
கம்பிகள் திறந்தன
பறந்தன சில குருவிகள்
மறப்பானா வாழ்வில் ?

பற்பல கனவுகளுடன்
பழைய பழ மாணவனாய்
பல்கலை கழக வாசல்
படியேறிய அந்த
பத்தாய் மாதம் மூன்றாம் நாள்
மறப்பானா வாழ்வில் ?

தமிழ் வாழும் ஒரு கிராமம்

கலை விதைத் தூரிகையில்
கவியொன்று வரைகிறேன்
கானக கிராமத்திலே
கண் கண்டதை துளிர்க்கிறேன்

அலழ்ச் சாரலும்
விழுதுக் கயிறுகளும்
அவ்வூர் மழலைகளின்
உல்லாசப் பூங்கா

குப்பி விளக்குகளும்
அருப்பு நெருப்பும்
கிராம ஏழைக்குழலின்
கூரவு நேரச் சூரியன்கள்

பச்சை பாசியழந்த
பழைய வாய்க்கால்கள்
புகழ் காத்தவர் நீராமய
புனித நீர்த்தடாகம்

பகலில் நட்சத்திரம்
காட்டும் வானமாய்
மழைத்துளி துளைக்கும்
ஓலைத் தேகமாய்
கிருகுக் கொட்டில்கள்
அப்பள்ளி அரண்மனைகள்

இலையாடைகள்
இழந்து கருகிய
நிர்வாண மரங்கள்
இரத்த சாட்சியமாய்

சாதனை ஒன்று தான்
எச்சமாய் எனும்
நம்பிக்கை ஒன்றுதான்
மிச்சமாய் அவர் வாழ்வில்

ஒருத்தியின் பதறல்...

மரணம் தின்ற
மரணியா நிமிடங்கள்
மறையாத கறையாகி
மனதை அரிக்கும் துயர்

துள்ளி திரிந்த குழவிகள்
துருத்துருவாய் ஆன கதை
பள்ளிக் கட்டிடங்கள்
மனித இறைச்சிக்கடைகள்

சேலைப்பை மண்மூட்டைகளும்
ஊரைமரக் கட்டுக்களும்
மண்மூடக் கவசத்துடன்
அக்கால வசந்த மாளிகையாய்

மோட்டர் சைக்கிள் விற்று
மூன்று கிலோ அரிசி வாங்கினோம்
மாத்து மோதிரத்தை விற்று
தேங்காய் ஒன்றும் வாங்கினோம்

கடற்கரையில மலம்
கழிச்ச முழச்ச பின்
சுழகை மறக்காமல்
திருப்பிக் கொண்டு வாரும்

காசுப் பெட்டி மேல்
குண்டு விழுந்திட்டாம்
நாசமாய் அதுவும்
மோசமாய் எரியுதாம்

இரண்டு காலெலும்பும்
இரண்டாய் போச்சுதாம்
பணம் அள்ளப்போன
பக்கத்து வீட்டு அருமைக்கு...

நானை மலர்வதற்கு
நாலு மணி நேரம் இருக்கு
யாருயிர் போகுமோ
அதிகாலை புலருமுன்..?

என்னவளே

ஆதிமுதல் அந்தம் வரை
அழகுநிறை அணங்கே
சோதியாய் உணர்வெழுப்பும்
சொர்க்க மலர்த்தேனே

அந்தி அரும்பும் வேளை
அன்னமுன் விழிவேலை
எந்தன் மீது எறிவாய்
எழில் சிந்தும் மானே

பள்ளியில் பழக்கும் போதே
பக்கப்பார்வை வீசவேன்
பாவையுன் நினைவில் முழுகி
பாரிலென் நினைவை மறப்பேன்

உன்னவன் நானென
உலகமே சொல்லவேண்டும்
மன்னவன் மகுடமெல்லாம்
மணியாகி மின்னவேண்டும்
எண்ணிரும் பொழுதெல்லாம்
என் நாவை நீ தழுவவேண்டும்
கண்ணிமைக்கும் துளிநொடியும்
கருத்தினிலே முத்தமிட்டு
கண்ணெகிழ்ந்து உருகவேண்டும்

உன்னழகும் உயருது என் வயதுயர
உள்மனம் சொல்லும் உண்மை தானது
உனையறியார் யாருள்ளார் என்கவியே
உரைத்திருவேன் சூறக்கும் வரை
உயிர்த் தமிழ் கதீர்கொண்டு

நூலாசிரியரைப் பற்றி...

“நிலைவாத் தேதும் வானம்” எனும் கவிதைத் தொகுதியூடாக அறிமுகமாகிய எம் இலக்கிய உறவின் நெருக்கம் இன்றைக்கு விபாபகமாகியுள்ளதென்றால் கவியின் புதுமை, சிருஷ்டியுத் தான் காரணம். கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் கல்வி கற்கும் கந்தாலூர்க்கி செந்தூரன் கலைக்கு கொடுக்கும் முக்கியத்துவம் அளவிடமுடியாதது. இவர் விஞ்ஞானத் துறைசார்ந்தவராக இருந்தாலும் தவறு கவிதைகள் மூலமாக மனித விழுமியங்களைப் புடம் போடும் தன்மை பாராட்டுதற்குரியது. இவர் கடந்த வருடம் “காவியப் பிரதீபா” எனும் விருதிகளை வென்ற கவி வெற்றியாளன். வன்னியுர் செந்தூரனின் அடுத்த படைப்புத்தான் “உயிர் வலித்த கணம்”. அற்புதமான ஆழவரிகள் உள்ளத்து உணர்வுகளை அகழ்ந்தெடுத்து நிற்கிறது. ஈழத்து இலக்கியத் தளத்திற்கு முல்லைமணி கந்த கவி நட்சத்திரமே வன்னியுர் செந்தூரன்.

வாழ்க கவியானன், மிளிர்க அவன் கவிப்புகழவர்கள்.

திருமதி.கொளரியுத்திரி கிருபாகரன்
தமிழ்ப்பாட உதவிக் கல்விப் பணியியாளர்
துணுக்காடி கல்வி வலையம்
முல்லைத்தீவு.

ISBN 978-955-41197-0-3

9 789554 119703